

HỒI THỨ MƯỜI TÁM

NGŨ GIÁ THÂN CHINH

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Em học cái đó làm chi?

Đoàn Dự đáp:

-Biết đâu chả được việc cho mình. Có khi nhờ đó mà ta thoát khỏi chốn lao lung này cũng nên.

Nguyên Đoàn Dự thấy sóng dục đã nổi lên đến tột độ, thật khó mà giữ được cho khỏi loài cầm thú, chẳng khác gì ngàn cân treo đầu sợi tóc. Nừu Mộc Uyển Thanh nhẩy xổ vào quuyến dữ thì không thể nào còn nín nhịn được nữa. Nên Đoàn Dự bày ra trò dạy học để chuyên tâm tri ý vào việc khác, không nghĩ đến tình dục nữa. Thế rồi chàng giảng thao thao bất tuyệt: Nào Thái cực, nào Lưỡng Nghi, nào Tứ Tượng, nào Bát Quái.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Em nghe chán tai lắm, chẳng hiểu gì hết. Đoàn Lang! Chàng lại đây! Em có chuyện nói cùng chàng. .

Đoàn Dự lại ngắt lời:

-Em quên rồi sao? Anh là anh kia mà! Phải gọi anh là đại ca, chớ kêu bằng Đoàn lang là lỗi đạo.

Rồi chàng tiếp tục đem Bát Quái ra giảng: Cào tam liên, Khôn lục đoạn, Chín ngưỡng vu, Cân phúc uyển. Ly trung hư, Khảm trung mảo, Ton thượng khuyết, Đoài hạ đoạn.

Mộc Uyển Thanh rất thông minh, nhắm qua một lượt thuộc lòng ngay, song nàng không hiểu gì, ngơ ngẩn hỏi chàng:

-Sao lại có cả bát cơm chén nước vào đây nghĩa là gì?

Đoàn Dự đáp:

-Chén ngửa, bát úp mới chỉ là tượng hình mấy quẻ mà thôi. Em nên nhớ rằng 8 quẻ này ý nghĩa rất sâu rộng, bao hàm cả trời đất muôn vật. Nếu lấy gia đình mà nói thì quẻ Càn tượng trưng cho người cha. Quẻ Khôn tượng trưng cho người mẹ. Quẻ Chấn là con trai cả, quẻ Tốn là con gái lớn. Như anh em ta đây: anh thuộc quẻ Chấn, em thuộc quẻ Tốn.

Mộc Uyển Thanh vênh mặt ngắt lời:

-Không phải, chàng là quẻ Chấn, em là quẻ Khôn. Hai người kết nghĩa phu thê, sinh con đẻ cái. .

Đoàn Dự thấy nàng ăn nói ra chiều chớt nhả thì giật mình kinh hãi nói:

-Uyển Thanh em!Đừng nghĩ vẩn vơ nữa!Hãy tiếp tục nghe lời anh dạy đây!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Chàng, chàng ngồi xích lại bên em, em mới nghe được.

Bỗng bên ngoài có tiếng lão áo xanh reo lên:

-Hay lắm!Hay lắm!Nếu hai đứa mi nên vợ chồng, sinh con đẻ cái, ta sẽ buông tha ra khỏi nhà tù này. Chẳng những buông tha mà thôi, ta còn dạy cho vợ chồng mi những môn võ nghệ tuyệt luân để dọc ngang trời rộng vẫy vùng biển khơi nữa.

Đoàn Dự cả giận lớn tiếng đáp vọng ra:

-Này này ta bảo!Nếu đến bước đường cùng ta sẽ đập đầu vào vách đá này tự tử. Mi nên nhớ rằng:Dòng dõi họ Đoàn nước Đại Lý ta thà chết chứ không chịu nhục. Mi đừng hòng hãm ta vào đường tội lỗi để mà rửa hận.

Lão áo xanh nói:

-Dù mi sống hay chết ta cũng mặc xác. Có điều bọn mi mà chết thì ta sẽ lột trần như nhộng cả hai đứa rồi thích chữ vào mặt:"Đây là hai đứa con Đoàn Chính Thuần đang thông gian bị người bắt gặp xấu hổ tự sát"Ta còn tìm cách ướp xác chúng bay đem đi bêu tại các đô thị lớn như Biện Dương, Lạc Dương, Hàng Châu, Quảng Châu.

Đoàn Dự cảm tức đến cực điểm, thét lên:

-Họ Đoàn ta có điều chi tàn nhẫn với mi mà mi trả thù một cách hiểm độc, dã man thế?

Lão áo xanh đáp:

-Công việc của ta hà tất phải nói cho thẳng ranh con chưa ráo máu đầu như mi nghe.

Dứt lời bên ngoài lại im lặng như tờ. Có lẽ lão lại vượt bức tường cây đi rồi.

Đoàn Dự biết rằng nếu chàng còn nói với Mộc Uyển Thanh nữa càng thêm nguy hiểm, liền ngồi quay mặt vào tường ôn lại những điều phức tạp trong phép Lăng Ba Vi Bộ. Chàng ngây ngất hồi lâu chợt nhớ đến pho tượng Ngọc Mỹ Nhân trong thạch động, so với Mộc Uyển Thanh còn kiều diễm hơn nhiều rồi tự nhủ:Nếu mình có lấy vợ phải kén người đẹp như "Thần tiên nương tử" mới không uổng phí một đời.

Đang lúc mơ màng chàng quay đầu nhìn về phía Mộc Uyển Thanh thì hoa mắt lên, từ dung nhan cho đến phục sức, nàng đã biến thành pho tượng bất giác chàng la lên:

-Thần tiên nương tử ơi!Tôi đang đau khổ đến cùng cực, Nương tử cứu tôi với!

Nói xong chàng quỳ mọp xuống đất, ôm lấy chân Mộc Uyển Thanh. Bỗng bên ngoài có tiếng gọi:

-Đã đến giờ ăn tối rồi đấy.

Một cây nến đỏ thấp sần đưa qua lỗ hổng vào. Rồi lại thấy người đó vừa cười vừa nói: "Mau ra mà đón lấy, nay là đêm động phòng hoa chúc của các người chẳng nhẽ lại không có đuốc hoa? "

Đoàn Dự cả kinh đứng dậy. Dưới ánh sáng, chàng nhìn rõ Mộc Uyển Thanh mắt gợn sóng tình, người đẹp lồ lộ, không bút nào tả xiết, liền tắt phụt cây nến đi và quát to lên:

-Trong cơm có chất độc, ta không ăn đâu, mi đem về đi!

Người đó cười nói vọng vào:

-Đằng nào cô cậu cũng đã trúng độc, phân lạng đủ rồi. Nay còn cho thêm làm gì?

Nói rồi y cứ đưa cơm vào, Đoàn Dự đón lấy để lên bàn, nhủ thầm: Con người ta chết là hết chuyện. Chẳng bận tâm đến tiếng thị phi làm quái gì nữa! Song chàng lại nghĩ: Song thân cùng bá phụ ta thương ta biết chừng nào? Lẽ nào ta để tiếng xấu cho thiên hạ mỉa mai dòng họ Đoàn? Bỗng thấy Mộc Uyển Thanh la lên:

Đoàn Lang ơi! Em đành dùng tên độc tự sát để khỏi di hại cho chàng.

Đoàn Dự vội kêu lên: Hãy khoan! Đằng nào anh em mình cũng chết rồi. Con người độc ác kia quyết không chịu buông tha nữa đâu. So với Diệp nhị nương hút máu trẻ con, cùng Nam Hải Ngạc Thần ăn tim người, thì lão này còn hiểm độc hơn nhiều. Nhưng không hiểu lão là ai? Bỗng thấy bên ngoài lão áo xanh lên tiếng đáp lại:

-Thằng lỏi con nói phải đó! Lão phu đây đứng đầu bọn tứ ác. ác Quán Mãn Doanh là ta đây.

Đây nhắc lại: trong phủ Trấn Nam Vương, Thiện Xiển Hổ, Cao Thăng Thái trở vào báo: vợ chồng Chung Vạn Cừ cùng Tần Hồng Miên đã đi xa rồi. Trấn Nam vương phi là Thư Bạch Phụng vì thương con nóng ruột hỏi Bảo Định Đế:

-Tâu hoàng huynh, hang Vạn Kiếp ở tận đâu? Hoàng huynh có biết không? Bảo Định Đế Đoàn Chính Minh đáp:

-Hang Vạn Kiếp ư? Cái tên này nay ta mới nghe là một. Nhưng chắc cách nước Đại Lý ta chẳng xa mấy.

Thư Bạch Phụng nói:

-Cứ như lời Chung Vạn Cừ thì dường như nơi này bí mật khó lòng tìm ra được. Thằng Dự lọt vào tay chúng lâu tất. .

Bảo Định Đế ngắt lời:

-Y trước nay chỉ được nuông chiều chưa hiểu lòng người độc ác, để y chịu đựng gian nan cho trải mùi đời. Ấu cũng là một dịp rèn luyện cho y, như thế cũng hay.

Thư Bạch Phụng tuy trong dạ bồn chồn nhưng cũng không dám nói gì thêm nữa.

Bảo Định Đế quay sang bảo Đoàn Chính Thuần:

-Hiền đệ đem rượu ra đây để khao thưởng anh em.

-Đoàn Chính Thuần vâng mệnh truyền xuống gia nhân. Lát sau một bữa tiệc lớn bày ra. Bảo Định Đế cũng ngồi vào ăn uống. Tuy nhà vua là bậc chí tôn, nhưng chỉ truyền cho quần thần thủ lễ ở triều đình mà thôi, còn ngoài ra Ngài không câu nệ. Vì thế mà vợ chồng Đoàn Chính Thuần cùng Cao Thăng Thái cũng ngồi chung bàn với nhà vua.

Trong khi ăn tiệc, nhà vua tuyệt nhiên không đặt động gì đến chuyện gia đình. Trời gần sáng, thị vệ vào báo:

-Có quan Tư không họ Ba xin vào bái kiến Hoàng Thượng.

Đoàn Chính Minh truyền cho vào. Bức rèm vừa vén lên, một người mặt đen vừa thấp vừa lùn tiến vào cúi đầu trước Bảo Định Đế tâu:

-Thần khải tấu Hoàng Thượng. Đường đi sang qua cầu sắt Thiện nhân độ, đến khu nghĩa địa chỗ có ngôi mộ lớn, đó là cửa vào động.

Thư Bạch Phụng cả mừng nói:

-Tôi biết trước, một khi Ba Tư Không đã ra đi thì sào huyệt bên địch ở đâu mà tìm không ra?

Người mặt đen hơi nghiêng mình nói:

-Vương phi quá khen, Ba Thiên Thạch này thực lấy làm xấu hổ.

Người mặt đen là Ba Thiên Thạch, tuy hình thù cổ quái, nhưng là một nhân vật rất tinh tế mẫn cán. Ông từng lập được nhiều công lao cho nhà vua, hiện làm chức Tư không nước Đại Lý.

Trong triều lớn nhất có ba chức: Tư đồ, Tư mã và Tư không gọi là Tam Công. Ba Thiên Thạch võ công trác tuyệt, đặc biệt nhất là môn khinh công. Ba Thiên Thạch vâng mệnh Bảo Định Đế đi do thám trụ sở địch. Ba ngấm theo chân họ, quả nhiên tìm được đến hang Vạn Kiếp.

Bảo Định Đế phán:

-Thiên Thạch, người ngồi xuống ăn thật no đi, rồi chúng ra lên đường nghe.

Ba Thiên Thạch vốn biết tính nhà vua, không ưa người ta quy lụy lạy lục. Đối với thần tử Ngài rất thương yêu và xưng hô theo kiểu anh em bè bạn. Nếu mình tỏ ra quá khúm núm thì làm cho ngài khó chịu, nên Ba chỉ "xin vâng" một tiếng rồi bưng cơm ăn liền. Ba không uống rượu nhưng ăn khỏe lắm, ăn như rồng cuốn, chỉ loáng đã hết tám bát cơm lớn. Đoàn Chính Thuần, Cao Thăng Thái chơi thân với Ba đã lâu, nên không lấy thế làm lạ.

Ba Thiên Thạch ăn xong đứng lên, lấy tay áo lau miệng rồi tâu:

-Tiểu thần xin dẫn đường!

Dứt lời đi ra luôn, Bảo Định Đế, vợ chồng Đoàn Chính Thuần, Cao Thăng Thái nổi gót theo sau. Ra khỏi phủ Trấn Nam Vương, đã thấy bọn Ngư, Tiều, Canh, Độc giắt ngựa chờ sẵn. Ngoài ra còn hơn mười tên tùy tùng để mang khí giới cho nhà vua.

Nên biết rằng họ Đoàn nguyên là dòng dõi nhà đại gia trong phái Võ lâm ở Trung Nguyên, sau lấy được nước Đại Lý, trải hơn trăm năm nay vẫn giữ nền nếp tổ tiên. Anh em Đoàn Chính Minh, Đoàn Chính Thuần tuy giàu sang rất mực, mà thường vẫn ăn bận theo kiểu bình dân ra ngoài. Đã là người trong võ lâm thì bất luận là tìm đến báo thù hay đến thăm hỏi nhà vua cũng tiếp đãi theo lẽ lối nhà võ, chớ không ỷ thế khinh người bao giờ. Nên bữa nay nhà vua ngự giá thân chinh bọn tùy tùng, từ quan Tư không trở xuống, không ai bị bận rộn hạch sách.

Thư Bạch Phụng thấy trong đám thủ hạ Ba Thiên Thạch có đến bảy tám tên mang cuốc xẻng đi theo, thì bật cười hỏi:

-Chúng ta đi khai quật bảo tàng hay sao đây?

Ba Thiên Thạch đáp:

-Thưa Vương Phi! Bảo tàng thì không có, nhưng đi quật mồ mả.

Đoàn người cưỡi ngựa tốt, chạy lẹ như gió, chưa đến trưa đã tới nghĩa địa ngoài hang Vạn Kiếp, Ba Thiên Thạch quay về mé tả đi đến ngôi mộ thứ bảy hô:

-Quật ngôi mộ này lên cho ta.

Bọn tùy tùng Ba đều là những tên lực lưỡng khỏe mạnh, lập tức nào xẻng nào cuốc bổ xuống. Bảo Định Đế trông thấy tám mộ chỉ khắc rõ " Vạn cừu Đoàn chi mộ" bật cười nói:

-Chủ nhân hang Vạn kiếp thù oán nhà ta đến thế ư?

Thái Tân Khách, Tiêu Đốc Thành vác búa đập "choảng choảng" phá tấm bia vỡ tan tành chỉ để nguyên vẹn chữ Đoàn. Lúc đó các người khác cũng đã đào hết nửa ngôi mộ, cửa hang đã lộ ra. Tiêu Đốc Thành chui vào trước, dùng búa đập tan cổ quan tài bên trong, bốn gã Ngư, Tiều, Canh, Độc đi trước, rồi đến Ba Thiên Thạch, Cao Thăng Thái, sau nữa là vợ chồng Trấn Nam Vương, Bảo Định Đế đi sau cùng.

Đoàn người vào trong hang Vạn Kiếp chỉ thấy bốn bề im lặng như tờ, không ai ra nghênh tiếp. Ba Thiên Thạch vẫn giữ lẽ lối khách giang hồ, tay cầm danh thiếp của hai anh em Đoàn Chính Minh, Đoàn Chính Thuần, rảo bước đi thẳng vào trước nhà khách cất tiếng gọi :

-Có hai anh em họ Đoàn nước Đại Lý tới hội diện Chung Động chúa.

Tiếng hô vừa dứt từ trong bụi cây mé tả chạy vụt ra một bóng người cao lêu nghêu, toan móc lấy danh thiếp ở trong tay Ba Thiên Thạch nhanh như chớp, Ba Thiên Thạch ứng biến mau lẹ vô cùng, tránh qua bên phải ba bước quát hỏi:

-Tôn giá là ai?

Người đó chính là Cùng Hung Cực Ác Vân Trung Hạc, gã móc không trúng lại nhảy xổ tới Ba Thiên Thạch. Ba Thiên Thạch khinh công tuyệt cao, muốn thử thách xem tài nghệ của Vân đến mức nào, liền tiến về phía trước ba bước. Vân Trung Hạc cũng rượt theo ba bước.

Thế rồi một người thấp lùn thùn, một gã cao lênh khênh đuổi nhau. Thoáng một cái đã chạy ba vòng. Vân Trung Hạc bước dài chạy nhanh nhưng Ba Thiên Thạch cũng nhảy lẹ dị thường. Hai người chạy vòng tròn chỉ cách nhau có vài ba thước, khiến người xem không rõ là Vân Trung Hạc đuổi Ba Thiên Thạch hay Ba Thiên Thạch đuổi Vân Trung Hạc.

Rút cục Vân Trung Hạc không đuổi theo kịp Ba Thiên Thạch mà Ba Thiên Thạch cũng không thể thoát chạy được Vân Trung Hạc. Khing công của hai người này thật là thiên hạ vô song.

Bỗng nghe một tiếng kẹt, cánh cửa mở toang, Chung Vạn Cừ ở trong nhà chạy ra. Ba Thiên Thạch vẫn không dừng bước, ngăm vận nội công, tay phải tung ra một cái. Tấm danh thiếp bay thẳng tới trước mặt Chung Vạn Cừ.

Nên nhớ rằng tấm thiếp chỉ là mảnh giấy vừa nhẹ vừa mềm, ngay lúc bình tĩnh ném ra cho trúng chỗ cũng không phải là chuyện dễ. Vậy mà đang lúc chạy nhanh như gió, nếu Ba Thiên Thạch không có nội lực phi thường thì không tài nào ném trúng được.

Chung Vạn Cừ giơ tay bắt tấm danh thiếp, cả giận hỏi:

-Họ Đoàn đã đến thăm báỉ ta, sao không giữ luật lệ giang hồ, dám phá huỷ cơ quan ngoài cửa động của ta?

Phủ tiên Điều Lăng Thiên Lý đáp:

-Hoàng thượng là ngôi chí tôn, có lý đâu lại chui qua chiếc quan tài của người mà vào.

Thư Bạch Phụng sốt ruột vì con, không nhị được nữa hỏi ngay:

-Các người giấu con ta đâu?

Một người đàn bà đứng sau Chung Vạn Cừ chạy vụt ra đáp:

-Mi đến trễ một chút, bọn ta đã moi gan thẳng lỏi họ Đoàn cho chó ăn rồi.

Hai tay nàng cầm hai lưỡi dao nhỏ như lá liễu loé ra ánh sáng xanh lè, chính là cặp Tu la đao đã làm cho bao nhiêu khách giang hồ phải khiếp vía. Hai người đàn bà này trước đây mười tám năm đã vì ghen tuông mà kết mối thâm thù.

Thư Bạch Phụng biết Tần Hồng Miên nói dối, tuy nhiên câu nói ác miệng đó đối với đứa con yên quý độc nhất của bà làm cho bà căm giận. Thù cũ hận mới bốc lên khác nào lửa cháy đổ dầu thêm bốc lên ngàn ngút, bà lạnh lùng xỉ vả.

-Ta hỏi Chung động chúa, chưa ai thêm nói với quân đệ tiện, sao mà không biết nhục?

Tần Hồng Miên nhanh như chớp, giơ song đao lên, lặn xả vào chém liên theo thế "Thập Tự chước" một thế tuyệt kỹ của nàng, đã làm mất mạng bao nhiêu giang hồ hảo hán.

Thư Bạch Phụng cũng tung cây phát trần gạt đi, đuôi phát trần nhắm phía sau lưng Tần Hồng Miên chụp xuống.

Đoàn Chính Thuần thấy vậy rất là buồn phiền, Một nàng là vợ chánh, một bên là người tình cũ, hai bên đều dùng thế đánh trín mạng chọi nhau. Bất luận bên nào bị hại, ông cũng ân hận suốt đời, liền quát to lên để can ngăn:

-Hãy khoan đã nào!

Rồi ông xem vào giữa đưa trường kiếm gạt cả hai bên ra.

Chung Vạn Cừ vừa trông thấy Đoàn Chính Thuần, lửa giận bùng bùng, tay cầm đại hoàn đao bật lên tiếng "loảng xoảng" nhắm Đoàn Chính Thuần chém tới.

Lăng Thiên Lý bước ra nói:

-Bất tất Vương gia phải ra tay, để tiểu nhân đối địch với hãn.

Gã tung cần câu ra vụt xuống đầu Chung Vạn Cừ

Chung Vạn Cừ cười nói:

-Ta biết mà! Họ Đoàn toàn là một lũ hư danh chỉ cậy nhiều người.

Đoàn Chính Thuần cũng cười nói:

-Thiên Lý tránh ra, ta muốn xem võ công của Chung động chúa.

Dứt lời hươi trường kiếm lên gạt cần câu Thiên Lý ra bên, thuận đà lia xuống sống thanh đại hoàn đao để hốt ngón tay Chung Vạn Cừ. Chung Vạn Cừ cả kinh lảo lảo: Kiếm pháp thằng cha họ Đoàn này ghê thật. Hãn phải dẹp cơn phần nộ, cầm ngang thanh đao để giữ thế thủ. Tuy hãn tính nóng như lửa, nhưng khi gặp địch thủ lợi hại hãn không dám nông nổi khinh xuất.

Bảo Định Đế giục Lăng Thiên Lý:

-Các người đi lục tìm xem chúng giấu Đoàn Dự ở đâu?

Lăng Thiên Lý vâng mệnh, rồi cả bốn gã Ngự, Tiều, Canh, Độc đi thẳng vào cửa trước.

Tiêu Đốc Thành vừa đặt chân trái lên ngưỡng cửa, đột nhiên thấy trên đỉnh đầu mát lạnh, rồi người bỗng giật lùi lại. Một lưỡi đao rất lớn và cực mỏng chém tới trước mặt chỉ còn cách độ vài tấc, Tiêu Đốc Thành trên lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, nhìn kỹ xem người ngấm ngầm tập kích là ai, thì ra là một thiếu phụ nhan sắc xinh tươi, chính là Vô ác Bất Tác Diệp Nhị Nương.

Thanh bảo đao của muội trông rất kỳ dị, lưỡi nó thật lớn hình tròn và mỏng dính, xung quanh đều sắc bén lạ thường. Muội cầm chuôi bảo đao khế múa vung lên, thì

một luồng ánh sáng vòng tròn loé ra. Sau cơn giật mình, Tiêu Đốc Thành định thần lại, quát to lên một tiếng rồi giơ búa lên bổ xuống lưỡi bảo đao của Diệp Nhị Nương luân chuyển không ngừng, nhưng phải tránh lưỡi búa trầm trọng không dám để bổ trúng vào đao. Tiêu Đốc Thành sử dụng đủ ba mươi sáu đường khai sơn phủ pháp vung lên bổ xuống.

Diệp Nhị Nương vận âm dương quái khí vào câu cười giọng nói. Chu Đan Thần biết mục âm hiểm khôn lường, đao pháp biến trá, sợ đánh dằng dai, Tiêu Đốc Thành tất bị ám toán, liền uyển chuyển bước ra múa quạt trợ chiến.

Lúc đó Ba Thiên Thạch cùng Vân Trung Hạc đang đuổi nhau chạy quyen vòng tròn. Môn khinh công của hai người không ai chịu kém ai, và cả hai cùng cảm thấy rằng cuộc tranh đấu không chỉ trong chốc lát mà phân thắng bại được.

Ba Thiên Thạch chạy hơn trăm vòng đã thấy rõ hạ bàn Vân Trung Hạc: về lệ làng thì có thừa, nhưng trầm trọng thì không đủ. Ba nghĩ thầm chi bằng ra vừa chạy vừa tìm cơ hộ đánh ba bốn chưởng bất ngờ, tất hẳn không đứng vững được. Nhưng Ba lại tính đem khinh công ra để thử thách, không muốn dùng quyền cước để thủ thắng. Rồi gia công chạy mãi.

Bỗng nghe tiếng ồm ồm quát mắng:

-Mấy thằng quỷ này làm gì mà âm lên thế? Không để cho người ta ngủ à? Những loài chuột chết ở đâu đến vậy?

Người đó chính là Nam Hải Ngạc Thần vừa quát tháo vừa cầm Ngạc chuỷ tiến hăm hăm chạy ra.

Điểm Thương Nông cũng quát mắng lại:

-Chính gia gia sư phụ mi đến đây chứ còn ai!

Nam Hải Ngạc Thần quát hỏi:

-Mi bảo ai là gia gia sư phụ ta?

Điểm Thương Nông trở Đoàn Chính Thuần nói:

-Trần Nam vương đây là gia gia Đoàn công tử. Đoàn công tử đã là sư phụ mi, mi không biết hay sao?

Nam Hải Ngạc Thần tuy là một kẻ độc ác đa đoan, nhưng cũng có chỗ khả thủ là lão đã nói ra vẫn giữ đúng lời. Vừa nghe Điểm Thương Nông nói vậy, mặt lão biến sắc, nhưng không dám phủ nhận, chỉ mắng lại:

-Ta thờ ai làm thầy mặc ta, việc gì đến mi?

Điểm Thương Nông bật cười nói:

-Sao người dám buông lời xỉ mắng bọn ta?

Nam Hải Ngạc Thần lại chửi oang oang, vừa lúc lắc vừa giơ cây ngạc chuỷ tiến lên đánh xuống.

Cây Ngạc chuỷ tiển của Nam Hải Ngạc Thần cũng đầy những răng sắc nhọn, chẳng khác chi cây Lang nha bổng. Điềm Thương Nông đưa cây bồ cào sắt mới đỡ được ba đòn, đã thấy hai tay tê buốt.

Phủ tiên Điếu Lãng Thiên Lý tung cần câu lên, ném dây câu ra, lưỡi câu nhọn hoắt, nhằm móc mắt Nam Hải Ngạc Thần.

Nam Hải Ngạc Thần tức mình nói:

-Mi làm trò gì thế?

Lãng Thiên Lý cười đáp:

-Lão phụ ngoại hiệu Nam hải điếu đồ, chuyên nghề đi câu cá sấu.

(đây là Lãng Thiên Lý muốn nói xỏ Nam Hải Ngạc Thần, vì Ngạc thần nghĩa là thần cá sấu)

Nam Hải Ngạc Thần nói:

-Mi dốt như bò. Có ai mà câu được cá sấu bao giờ? Nó chỉớp một cái là lưỡi câu của mi gãy nát.

Lãng Thiên Lý nói:

-Mi thửớp ta coi.

Dây câu lại tung ra, nhằm miệng Nam Hải Ngạc Thần móc vào. Nam Hải Ngạc Thần liền tung roi ngạc vĩ tiên lên quán lấy. Roi lớn dây câu nhỏ, Phủ tiên Điếu không dám để cho quán vào nhau, giật mạnh cần câu một cái, dây câu bay lên trên không, thành đường vòng tròn nhằm sau gáy Nam Hải Ngạc Thần chụp xuống.

Bảo Định Đế quan sát khắp các nơi tranh đấu, thấy bên mình không có chỗ nào lâm nguy. Chỉ có cặp Tu la đao của Tần Hồng Miên là linh động, biến ảo khôn lường, lưỡi đao lại tẩm thuốc độc ghê gớm. Thư Bạch Phụng võ công cũng không kém sút. Nhưng chỉ e lưỡi Tu la đao quệt vào người một chút cũng có thể nguy đến tính mạng. Nhà vua liền hạ lệnh cho Cao Thăng Thái:

-Người ở đây lược trận, nếu thấy nguy hiểm cho Vương phi, thì phải lập tức đoạt lấy Tu la đao của Tần Hồng Miên.

Cao Thăng Thái vâng lời, ung dung đứng một bên, hai tay chấp sau lưng, ngắm mây bay trên trời. Tuy bốn bề gươm đao đánh nhau loảng xoảng mà Thiện Xiển Hổ Cao thăng Thái vẫn phớt tỉnh như không thấy gì.

Bảo Định Đế đi rảo bước vào trong nhà, lên tiếng gọi:

-Dự con! Con ở chỗ nào?

Không thấy ai thưa, nhà vua lai vào cửa phòng bên trái để tìm Đoàn Dự. Đột nhiên một bóng xanh lè như cây roi dài ngoe nguẩy nhằm cổ Bảo Định Đế bay tới. Bảo Định Đế giật mình nhìn kỹ lại thì ra là một con rắn nhỏ sắc xanh, liền đưa ngón tay ra búng một cái. Da thịt con rắn này tuy dày và cứng rắn lạ thường, vậy

mà bị cái búng đứt làm hai khúc, rớt xuống đất quần quai mấy cái rồi nằm lăn ra chết đứ đừ.

Bỗng nghe tiếng cô gái la thất thanh:

-Trời ơi, ông này đánh chết con Thanh Linh của tôi rồi!

Bảo Định Đế thấy cô bé chừng 15, 16 tuổi hoảng hốt ở phía sau cửa chạy ra, hỏi ngay:

-Đoàn công tử ở đâu?

Cô bé hỏi lại:

-Ông kiếm Đoàn công tử làm chi?

Bảo Định Đế đáp:

-Ta đến cứu y.

Cô bé lắc đầu nói:

-Ông không cứu được đâu. Công tử bị giam trong nhà đá rất kiên cố, lại có người canh giữ nghiêm ngặt.

Bảo Định Đế nói:

-Cháu cứ đưa ta đến, ra đánh bại người canh gác, xô đẩy tảng đá mở cửa cứu y ra.

Cô gái vẫn lắc đầu nói:

-Không được đâu! Tôi đưa ông đến thì gia gia tôi sẽ giết tôi.

Bảo Định Đế hỏi:

-Gia gia cháu là ai?

Thiếu nữ đáp:

-Tôi họ Chung, gia gia tôi là chủ nhân động này.

Cô bé này chính là Chung Linh, sau khi ở núi Vô Lượng về, cô vẫn ở nhà.

Bảo Định Đế gật đầu nghĩ thầm: "Dù ta thí đồ hay bức bách y cũng mất cả thể thống. Đoàn Dự đã ở đây, thế nào cũng tìm ra" Nghĩ vậy, nhà Vua trở ra kiếm người dẫn đường cho mình.

Nhắc lại chuyện Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh ở trong nhà đá nghe Thanh Bào Khách tự xưng là người ác số một trên thế gian, ngoại hiệu là ác Quán Mãn Doanh thì kinh hãi vô cùng, trong lòng bối rối, tinh thần bạc nhược, rồi không hiểu sao hai người lại ngồi tựa vào nhau.

Đoàn Dự khẽ bảo:

-Uyển Thanh em ơi! Anh em ta mắc vào tay lão này thì vô phước mất rồi.

Mộc Uyển Thanh nói ú ớ, thấy mặt đỏ bừng như lửa đốt, liền rúc đầu vào lòng Đoàn Dự cho đỡ nóng. Đoàn Dự vuốt tóc nàng. Quần áo hai người mồ hôi ra ướt đầm như vừa ngâm mình xuống nước. Nhiệt khí trong người bốc lên, mũi thở hơi ra càng kích thích mạnh đối phương. Hãy nói một chàng trai đầy nhựa sống ngồi bên

cô gái đang tuổi dậy thì, không bị thuốc kích động, cũng khó bề dập tắt lửa lòng. Huống chi lại bị "âm dương hoà hợp tán" thúc đẩy con người vào vòng tội lỗi, để khiến kẻ sĩ thẳng thắn trở nên dâm dục, người trinh nữ biến thành cô gái lẳng lơ. Chỉ một phut mê muội thì đến bậc thánh hiền cũng hóa ra cầm thú. May mà Đoàn Dự tinh thần vẫn tỉnh táo, không lúc nào quên thanh danh họ Đoàn. Chàng phải gắng gượng dẹp lòng thú dục.

ác Quán Mãn Doanh Thanh Bào Khách đứng ngoài nói:

-Anh em mi mau mau hoàn thành hảo sự đi. Sinh con sớm ngày nào là thoát khỏi vòng lao lung sớm ngày ấy. Ta đi đây.

Dứt lời, cành lá bức tường cây động rào rào. Lão đã đi xa rồi.

Đoàn Dự cất tiếng gọi to:

-Nhạc lão tam!Sư phụ người gặp nạn. Người may mau đến giải cứu!

Gọi mãi chẳng thấy ai thừa, chàng nghĩ thầm:"Trong lúc nguy cấp này mà ta phải thờ lão làm thầy cũng đành. Thà thờ một người độc ác làm sư phụ để chịu lỗ một đời mình, con hơn để lụy đến gia gia cùng bá phụ". Thế rồi chàng gọi to hơn:

-Nam Hải Ngạc Thần!Tôi cam chịu thờ ông làm thầy đây, tôi nguyện ý làm người nối nghiệp cho phái Nam Hải. Sư phụ mau mau đến cứu đồ đệ. Tôi chết thì không bao giờ ông kén chọn được đệ tử như tôi đâu.

Chàng gào rát cổ họng cũng chẳng thấy ma nào xuất hiện.

Bổng Mộc Uyển Thanh cất tiếng hỏi:

-Đoàn Lang ơi!Em cùng chàng kết nghĩa phu thê, thì đưa con đầu lòng chàng muốn trai hay gái?

Đoàn Dự mơ màng buột miệng đáp liền một tiếng:

-Trai.

Bất thành linh, bên ngoài có tiếng một cô gái nói vọng vào:

-Trời ơi!Đoàn công tử!Đoàn công tử!Công tử là anh ruột chị Uyển Thanh, sao lại kết hôn được?

Đoàn Dự giật mình hỏi:

-Phải. . phải Chung cô nương đó không?

Cô gái đó chính là Chung Linh. Cô cả mừng đáp:

-Chính tôi đây!Tôi nghe trộm được lão ác nhân áo xanh nói chuyện mới biết công tử ở đây. Tôi đang tìm cách cứu công tử ra khỏi nơi này.

Đoàn Dự cả mừng đáp:

-Nếu vậy hay!Nếu vậy hay!Cô nương mau đi lấy trộm thuốc giải độc cho tôi.

Chung Linh đáp:

-Tôi tưởng tìm cách mở cửa nhà mật thất này cứu công tử trước hay hơn.

Đoàn Dự vội nói:

-Đừng dừng!Cô nương tìm thuốc mau đi. Tôi . . . tôi không chịu nổi nữa rồi. Mau . . . mau lên, tôi muốn chết đây.

Chung Linh cả kinh hỏi:

-Sao mà không chịu nổi được nữa. Công tử đau bụng lắm à?

Đoàn Dự đáp:

-Không phải đau bụng . . .

Chung Linh lại hỏi:

-Vậy thế nhức đầu hay sao?

Đoàn Dự đáp:

-Tôi có nhức đầu đầu.

Chung Linh lại hỏi:

-Vậy công tử đau chỗ nào? Bệnh gì?

Đoàn Dự chỉ phải một tội không ngăn nổi tình dục, nhưng biết mở miệng nói sao với một thiếu nữ. Chàng ấp úng:

-Toàn thân tôi khó chịu lắm, rất cần cô tìm lấy thuốc giải độc đến đây cho. . .

Chung Linh chau mày nói:

-Công tử không nói rõ bệnh trạng thì biết lấy thuốc gì bây giờ. Gia gia tôi thuốc gì cũng có. Nhưng phải biết rõ:buốt óc, đau bụng, hay đau tim. . . mới được chứ.

Đoàn Dự thở dài nói:

-Tôi chẳng đau đâu hết, tôi. . . tôi ăn phải thứ thuốc kêu bằng "âm dương hoà hợp tán"

Chung Linh vỗ tay cười nói:

-Công tử đã biết tên thuốc độc, thế là được rồi. Để tôi đi kiếm cho.

Nói xong, nàng bon bon chạy đi, nhảy vót lên đầu cành, chui qua bức tường cây về nói với cha lấy thuốc giải âm dương hoà hợp tán.

Nào ngờ vừa nói đến âm dương hoà hợp tán , bộ mặt ngựa của Chung Vạn Cửu đã sa sầm,

mắng luôn:

-Con nhãi này!Mi hỏi cái đó làm chi?Còn nói lằng nhằng nữa ta sẽ xẻo tai đi?

Chung Linh vội đáp:

-Đâu phải con nói lằng nhằng. . .

Chưa dứt lời, bỗng đoàn người của Bảo Định Đế đến tấn công. Chung Vạn Cửu vội chạy ra nghênh địch, bỏ mình Chung Linh ở lại trong phòng.

Chung Linh nghe tiếng gươm đao loảng choảng biết rằng hai bên đang đánh nhau kịch liệt nhưng nàng mặc kệ không ra, lần lại tủ thuốc của cha tìm kiếm. Chung Vạn Cửu có đến mấy trăm chai thuốc, chai nào cũng có đề tên và chưa rõ cách dùng. Song tìm mãi không thấy thuốc giải "âm dương hoà hợp tán". Nàng

chưa biết tính sao, bỗng nghe tiếng phá cửa, liêng không do dự gì cả, quảng ngay con Thanh Linh ra. Nào ngờ con Thanh Linh mình đồng ra sắt, mà không chịu nổi một cái búng của Bảo Định Đế, chết ngay lập tức.

Đoàn Dự chờ lâu không thấy Chung Linh trở lại, lửa dục lên đến tột độ, mấy lần ôm chặt Mộc Uyển Thanh vào lòng. Sau cùng chàng không chịu nổi nữa, liền bảo nàng:

-Thanh em ơi!Anh đành chịu chết thôi. Cho anh một mũi tên độc.

Mộc Uyển Thanh thều thào nói:

-Em không cho.

Rồi nàng thò tay ra nắm chặt lấy tay chàng. Đoàn Dự dùng hết sức đâm thọc bàn tay vào bụng cho vỡ ra, tay chàng bỗng đụng vào một vật rắn chắc, thì ra cái hộp đựng "Mãng Cổ chu cấp" giắt trong mình. Chàng sức nhớ ra, nhủ thầm:"Âu là ta cho Mãng Cổ Chu Cấp ra gọi đàn rắn độc về cắn chết ta đi là xong. "

Chàng liền mở nắp hộp cho đôi mãng cổ chu cấp kêu oang oang. Nhưng vì trong hang Vạn Kiếp này, Chung Linh thường thả con Kim Linh và con Thanh Linh ra chơi, các loài rắn độc sợ hai con rắn thần này nên xa lánh hết, không có con nào ở gần, nên không nghe tiếng Mãng Cổ Chu Cấp. Đoàn Dự không thấy rắn độc đến mà mình thì miệng nóng, lưỡi khô, mồ hôi ra như tắm, chàng nghĩ bụng:"Đôi mãng cổ chu cấp này đã chế phục được các giống rắn độc thì hẳn nó còn độc hơn rắn nhiều". Chàng chẳng cần suy nghĩ gì nữa, lấy một con bỏ vào mồm ăn.

Ăn xong một con, chàng thấy trong người mát mẻ dễ chịu, chàng liền ăn nốt con thứ hai, Mộc Uyển Thanh thấy chàng đầu bù tóc rối, miệng đầy máu tươi, khiếp quá.

Đoàn Dự ăn xong hai con mãng cổ chu cấp, thở lên hồng hộc chỉ chờ cho chất độc hai con rắn ấy phát ra, kết quả tánh mạng mình để khỏi chịu đựng ngọn lửa lòng nung nấu tâm can đến cực độ.

Lại nói đến Bảo Định Đế trở ra tìm người dẫn đường cho mình vào sau có tiếng chân người chạy theo, quay đầu nhìn thì ra Chung Linh bèn đứng lại chờ.

Chung Linh vừa chạy vừa gọi:

-Ông ơi!Tôi tìm không thấy thuốc giải độc. Tôi đưa ông đến nhà mật thất, liệu ông có đầy được tảng đá lớn đóng cửa cái nhà đó không?

Bảo Định Đế chẳng hiểu nàng nói gì, hỏi lại:

-Cháu nói thuốc giải độc gì?Tảng đá lớn nào?

Chung Linh đáp:

-Ông theo tôi đến đó sẽ rõ.

Đường lối trong hang Vạn Kiếp tuy khuất khúc nhưng có Chung Linh dẫn đi, thoảng cái đã đến bức tường cây. Chung Linh còn đang ngờ ngác, chưa biết tính

cách nào cho ông trèo lên, chỉ vút một cái, Bảo Định Đế đã nhảy lên trên không, vượt tường cây một cách dễ như chơi. Chung Linh vỗ tay khen:

-Tuyệt quá!Tuyệt quá!Trời ơi!Dễ ông này biết bay chắc?

Người ngồi gác thạch thất chính là Thanh bào quái khách, Chung Linh sợ quá nói khê:

-Chúng ta chạy đi thôi ông ạ. Đợi lão đi rồi sẽ trở lại.

Bảo Định Đế nhìn thấy Thanh Bào Khách cũng rất lấy làm kỳ dị, vỗ về bảo Chung Linh:

-Có ta đây, cháu đừng sợ gì hết!Phải chăng Đoàn Dự bị nhốt trong nhà đá kia?

Chung Linh gật đầu, chui vào sau lưng Bảo Định Đế, Bảo Định Đế ung dung tiến lại gần Thanh bào khách nói:

-Xin tôn giá chiêu ta một chút, tránh sang bên cho!

Thanh bào khách tựa như không nghe tiếng, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Bảo Định Đế nói:

-Tôn giá không chịu tránh ra, thì đừng trách ta vô lễ.

Dứt lời, nghiêng mình lướt qua mặt Thanh Bào Khách, đưa tay lên tảng đá lớn, toan đẩy. Bỗng thấy Thanh Bào khách rút bên sườn ra một cành trúc nhằm đúng huyệt " Khuyết bồn" Bảo Định Đế. Ngọn roi chỉ rung động bên ngoài, chứ không điểm vào người. Nhưng một khi Bảo Định Đế vận nội lực đẩy tảng đá là sẽ bị cành trúc điểm huyệt tức khắc, không còn cách nào tránh kịp.

Bảo Định Đế biết chừng nghĩ thầm:"phép điểm huyệt của lão này xem ra có vẻ đến mức tuyệt cao, trên thế gian sao cũng có người giỏi môn này. "Ông liền giơ tay phải lên khê đánh một luồng chưởng lực, tay trái luồn xuống dưới tay phải, đặt lên tảng đá đóng cửa thạch thất.

Cành trúc của Thanh bào khách chuyển hướng nhằm huyệt"Thiên địa" Bảo Định Đế.

Chưởng lực Bảo Định Đế chuyển nhanh như gió, liền một lúc thay đổi đến bảy phương vị, mà lần nào cũng bị Thanh bào khách chống chế rất tài tình.

Hai tay cao thủ gặp nhau, đòn đánh ngang nhau, biến hoá mau le cũng tương đương, thành ra Bảo Định Đế không được rảnh tay chút nào để vận nội công đẩy tảng đá.

Bảo Định Đế thấy Thanh bào khách cùng mình không phân cao thấp, so với Đoàn Chính Thuần thì lão còn cao hơn một bậc. Ông lại hất tay trái đánh xéo lên một chưởng, bỗng nghe xuy một tiếng, chưởng pháp vụt biến thành phép điểm huyệt "nhất dương chỉ", điểm lên cành trúc. Giả tử mà điểm trúng thì đừng nói cành trúc, mà đến cành gang thép đúc nên cũng bị bẻ cong lại. Không ngờ cành trúc phát ra một tiếng véo điểm ngược lại. Hai luồng chưởng lực chạm nhau trên

không trung mà Bảo Định Đế bị hất lùi lại còn Thanh bào khách cũng bị rung chuyển. Trên mặt Bảo Định Đế loé ra những ánh hồng quang, trên mặt Thanh Bào Khách cũng thoáng hiện một luồng thanh khí.

Bảo Định Đế rất lấy làm kỳ nghĩ thầm: người này không những võ công tuyệt cao, mà rõ ràng đối với ta có mối liên hệ chi đây. Cái cảnh trúc kia dùng làm trượng pháp cũng na ná như phép nhất dương chỉ. Nghĩ vậy liền chấp tay hỏi:

-Tiền bối quý tính đại danh là chi? Xin cho biết.

Bỗng nghe tiếng người hỏi lại:

-Người là Đoàn Chính Minh hay Đoàn Chính Thuần?

Bảo Định Đế thấy lão không nhếch mép mà nói được, lại càng rất đổi ngạc nhiên, trịnh trọng đáp:

-Tôi là Đoàn Chính Minh.

Thanh Bào Khách lại hỏi:

-Phải chăng người là đương kim Hoàng đế nước Đại Lý?

Bảo Định Đế đáp:

-Chính phải.

Thanh Bào Khách lại hỏi:

-Võ công người so với ta, ai hơn?

Bảo Định Đế trầm ngâm một lát rồi đáp:

-Kể về võ công thì tiền bối hơn tôi chút đỉnh, nhưng đánh nhau thực sự thì tôi thắng tiền bối.

Thanh Bào Khách nói:

-Người nói đúng lắm! Thân ta tàn tật thế này thì sức lực bằng người thế nào được. Thế ra lên ngôi hoàng đế rồi, người vẫn không chút sao lãng việc luyện võ?

Tiếng lão tuy từ trong bụng thốt ra, vẫn lộ vẻ ảo não thất vọng. Bảo Định Đế nghĩ mãi không ra lai lịch lão. Trong óc nảy ra vô số nghi vấn, bỗng nhiên từ trong thạch thất vọng ra một tiếng hét lớn, rõ ràng tiếng Đoàn Dự.

Bảo Định Đế gọi to:

-Dự con! Con làm sao thế? Con hãy cứ yên tâm, có ta đến cứu đây.

Đoàn Dự từ lúc nuốt đôi mãng cổ chu cấp, lúc đầu thấy mát ruột dễ chịu. Ngờ đâu mãng cổ chu cấp là một vật kỳ dị, hiếm có trên thế gian do dương khí thuần nhất sinh ra. Giả tử Mộc Uyển Thanh ăn vào, thì âm dương giao hợp, lập tức tiên tan được chất độc trong người. Nhưng Đoàn Dự dương khí đã thịnh, nuốt mãng cổ chu cấp vào chẳng khác chi lửa cháy đổ thêm dầu, nhiệt khí nung nấu không thể chịu thêm được, phải mở miệng hét lên một tiếng thật to, uất kết trong người mới nhẹ đi được đôi chút.

Bên ngoài Bảo Định Đế cùng Thanh bào khách đối thoại cả đến câu Bảo Định Đế biểu "hãy cứ an tâm" có lọt vào tai chàng, mà chàng chẳng hiểu gì ráo.

Thanh bào khách nói tiếp:

-Thằng lỏi này bản lãnh nó gồm thật, ta đã cho nó uống âm dương hoà hợp tán mà nó còn chống trọi được đến bây giờ.

Bảo Định Đế giạt mình hỏi:

-Tiền bối cho nó uống thuốc dâm độc đó là có ý gì?

Thanh bào khách đáp:

-Ta nhốt cả con em gái nó trong thạch thất này.

Bấy giờ Bảo Định Đế mới hiểu rõ mưu sâu kế độc của lão. Tuy nhà vua đã tu tâm dưỡng tánh mà không nhẫn nại được nữa, phải nổi trận lôi đình, phát tay áo một cái điểm huyết lão già quái ác, nhà vua lại phóng chỉ lực sức mạnh ở ngón tay điểm huyết "đẩn trung", một yếu huyết trí mạng.

Bảo Định Đế đã yên trí thế nào lão cũng đưa toàn lực ra để phản ứng. Nào ngờ lão bật lên hai tiếng cười "hích hích" rồi ngồi yên chịu chết, chứ không né tránh, cũng không chống đối.

Ngón tay Bảo Định Đế vừa chạm tới áo ngoài, trong bụng sinh nghi lập tức thu ngón tay về hỏi:

-Tại sao tiền bối cam tâm chịu chết?

Lão đáp:

-Ta được chết dưới tay người thì còn gì hay bằng. Vì tội nghiệp họ Đoàn lại tăng thêm một từng nữa.

Bảo Định Đế hỏi:

-Tiền bối là ai?

Thanh bào khách nói rất khẽ chỉ đủ cho Bảo Định Đế nghe rõ.

-----oOo-----